

ként, amelyet az Úr szőlőjét ápoló, közösséget, népet és egyházat, megtartó, áldozatos tettek követnek, akkor lesz méltó folytatása és megvalósulása őseink szent álmainak, s itt, őseink földjén mi is érdemesek, méltók leszünk „életre s jövőre”!

Kedves Konfirmáló Ifjak! Hitetekről valló szóbeli bizonyágtevésetek napja, pillanata, íme, eljött. Hiszem, hogy szép lesz e bizonyágtevés, s még szebbé, ünnepibbé válik általa a mai nap. De soha se feledjétek, hogy e szóbeli bizonyágtevés után Isten minden nap, minden pillanatban cselekvőleges bizonyágtevést vár el tőletek, míg szívetek dobog, mely bizonyágtevés az Iránta és az ember iránt érzett szeretetről, a belé vetett, „életre és jövőre” feljogosító hitről kell, hogy szóljon. Hivatásotok neheze tehát a mai nehézség tűnő próbatétel után következik, de ha eleget tesztek Isten kérésének, elvárásának, hiszem, hogy egész életetek széppé, ünnepivé szentül. Legyen hát fületek, mely meghallja, szívetek, mely befogadja, szátok, mely szólja, kezetek, mely cselekszi Isten akarátát, s szóban és cselekedetben felmutatott hitetek jutalma legyen széppé, ünnepivé szentülő életetek, amellyel édes Atyánk megáldja akarata szerint élő gyermekeit! Ámen.

ISTVÁN KIRÁLY

Mt 7,24-27

Házépítésről szóló példázatában Jézus kétféle embert mutat be: az egyik az, aki hallja Jézus beszédeit, tanítását és cselekszi is, a másik az, aki hallja ugyan, de nem cselekszi azokat. Az elsőt az okos emberhez hasonlítja, aki kősziklára építette a házát, s azon a természet vad erői: vihar, árvíz nem vehettek erőt. A másikat a bolond emberhez, aki házát fűnyere, homokra építette, s az elszabadult, szilaj elemek háza romlását, pusztulását okozták.

Azt hiszem, hogy e példázat nem igényel különösebb magyarázatot, aki nek van füle a hallásra, az megérti lényegét. S okos, bölcs emberként tudja, hogy amint az idő- és viharálló házat, épületet kősziklára, erős, szilárd alapra, úgy az értékes és örökéletre érdemes emberi életet Jézus tanítására, evangéliumára lehet és kell felépíteni.

A jézusi tanítást bölcsen megszívlelők és cselekvők közé tartozott I. István királyunk is, aki 970 körül született, és 1038. augusztus 15-én, tehát 963 éve halt meg. Ő nemcsak saját életét építette Jézus evangéliumának megingathatatlan kősziklájára, hanem kérlelhetetlen szigorral egész népe életét is, ezer esztendőre. házát és hazát teremtve számára, számunkra. Méltán érdemelte ki a „Defensor Cristianitatis”, magyarul a „Kereszténység Védelme-

zöje” címet, és azt, hogy nem sokkal halála után: 1083. augusztus 20-án – 918 éve – szentté avassák. Így lett augusztus 20. Szent István napjává és egyben az új kenyér ünnepévé, amelyeket ma a Millennium, magyar kereszténységünk és államiságunk ezeréves fennállása jegyében ünnepelhetünk. Hálát adhatunk Istennek az új kenyérért, amely annyi verejték, gond után az ő csodálatos áldásaként asztalunkra kerül, de hálát adhatunk azért is, hogy István királyunk életében olyan örök „kenyérrel” áldott meg minket, amelyből ma – évezred múltán – is „táplálkozhatunk, erőt meríthetünk, abból megtanulhatjuk, hogyan kell Istennek tetsző életet élnünk, s azt, a jézusi értékek kösziklájára alapozva, értékessé és időtállóvá tennünk.

István királyunk teljesen elkötelezte magát Isten ügyének és akaratának. Nem úgy cselekedett, mint apja, Géza fejedelem, aki megkeresztelkedett ugyan, de a pogány isteneknek is áldozott, s amikor megkérdezték tőle, miért teszi, így felelt: elég gazdag vagyok ahhoz, hogy megtehessem. István nem szolgált „két úrnak”, hanem teljesen átengedte magát Isten akaratának, s élete és népe, országa romlandó épületét a jézusi hit viharokat és vészeket kiálló kösziklára alapozta. Ezzel érte el azt, hogy bár sokszor minket megsemmisíteni, elpusztítani akaró erővel zúdult ránk a történelem ádáz vihara, sokszor tépett a „balsors” orkánja, ez a nép tudott romokból is új hazát építeni, poraiból is főnixmadárként feltámadni. Mindig volt ereje ehhez, mert megtartotta a Szent István-i örökséget, a keresztény hitet, reménységet és szeretetet, s ezeknek köszikláján mindig van újjáépülés, feltámadás, megmaradás és élet.

A jézusi kösziklára építette István király családi életét, mely tiszta volt, és „szentségesen” élte meg azt, s ebben a tisztaságban és „szentségben” nevelte szeretett fiát, Imre herceget, akit, sajnos, fiatalon elveszített. Ehhez hasonlóan a jézusi kösziklára építette népe és országa életét is, akkor, amikor megalapította az első magyar püspökségeket: Esztergomban, Veszprémben, Kalocsán, Egerben, Győrött, Pécsen, Gyulafehérváron, majd Vácon, Csanádban és Biharban. Ezt tette, amikor elrendelte, hogy minden „tíz falu építsen egy templomot, amelyet két telekkel s ugyanannyi rabszolgával lássanak el, lóval és kancával, hat ökörrel és két tehénnel, harminc aprómarhával. Ruhákról és oltárterítőkről a király gondoskodjék, papról és könyvekről a püspök”. Kiépítette a plébániai szervezetet, megerősítette a papság tekintélyét: „Tudjátok meg, testvérek, valamennyien, hogy a pap mindnyájatoknál többet dolgozik – írja törvénykönyvében. Közületek ugyanis mindenki csak a saját munkáját végzi, ő pedig mind a magáét, mind az összesekét”. Milyen jó lenne ezt ma is így értelmezni! Ezenkívül kolostorokat és zarándokházakat létesített, kiépítette a pápasággal való kapcsolatot, erőfeszítéseket tett a szilárd jogrend és közbiztonság érdekében. Szigorú és következetesen végrehajtott törvényekkel irányította népét, szigorúan betartatta a vasárnapi munkaszünetet, a vasárnap, ünnepek megszentelését: „...vasárnap mindenki menjen a templomba, öregek és fiatalok, férfiak és nők” – olvashatjuk törvénykönyvében. Mindemellett kemény harcot vívott a fejét felemelő pogányság ellen, országa

egyesítéséért, kereszténnyé tételéért. Uralkodott, de úgy, hogy „szó szerint hitte a Szentírás minden szavát, és teljes erejével igyekezett megfelelni az abban támasztott erkölcsi követelményeknek. Hitte, amit Jézus mondott: nekem adatott minden hatalom az égben és a földön, s vallotta: akinek tehát hatalma van, legyen tudatában annak, hogy Istentől kapta azt, s úgy is éljen vele, mert egyszer felelni fog érte”. Szemtanú írja róla: „Egész életén át megőrizte fiatalkorában felvett komolyságát, alig mosolygott, és mindig úgy mutatkozott, mintha Krisztus ítélőszéke előtt állna”. A felelősségének tudatától átjárt valódi szent – minden idők embere számára példamutató – magatartásával. Ezért írhatta fiához, Imre herceghez intézett Intelmeiben, amelyben a keresztény hit, az egyház megtartására, az imádság, irgalmasság, jócselekedet, türelem és igazságosság gyakorlására inti, hogy: „Uralkodj mindannyiukon harag, gőg, gyűlölség nélkül, békésen, alázatosan, szelíden. Tartsd mindig eszedben, hogy minden ember azonos állapotban születik, és hogy semmi sem emel fel, csakis az alázat, semmi sem taszít le, csakis a gőg és gyűlölség...”

Így uralkodott István király, erős kézzel, mégis alázatosan, szelíden, életét és országát Jézus tanítására építve. Elmondhatta Pál apostollal: mint bölcs építőmester alapot vettem, de más épít rá tovább. Vigyázzon azonban mindenki, hogyan épít rá. Mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus. (1Kor 3,10–11)

A hagyomány szerint halála napján országát Mária oltalmába ajánlotta. E hagyomány alapján írta meg az ismeretlen költő csodálatos himnuszát:

„Előtted sír Magyarország könyörögve, / Hiszen tied századoktól minden rögje, / István király szent örökje / Isten után benned bízuk mindörökre // Szent fiadat, Boldogasszony, kérd e népért, / Győzelemmel verje vissza ellenségét, / Adja neki égen-földön üdvösségét.”

E szép könyörgés azonban nem elég: mindannyiunknak tennünk is kell, Jézus evangéliumára építve életünket, akár csak nagy királyunk, hogy a drága Szent István-i örökség – viharokban és vészekben is – mindenkoron megmaradjon. Ámen.

HIT ÉS JÓCSELEKEDET

Tit 3,8

A mai alkalommal az Istenbe vetett hit egyik kézzelfogható megnyilvánulásáról, kivételéséről: a jó cselekedetről szeretnék beszélni. A keresztény mivoltunk arról a feltétel nélküli velejárójáról, amelyről a Jakab levél írja